

זה הדדק

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 26, 3 ביולי 2019

כחול ודגל לבן

מרצח הצעיר יוצא אתיפיה בקריית חיים ועד האיזמים על איראן: קשה עד מאוד למצוא הבדלים בין בני גנץ לבין נתניהו

לא פחות ברצועת עזה? נתניהו? גנץ? אולי הגנרלים גבי אשכנזי או משה "בוגי" יעלון? נכון, קשה לנחש. במקרה זה, מי שאיים על איראן היה גנץ. הוא גם התייחס לתקיפה של חיל האוויר בסוריה בלילה שבין ראשון (30.6) לשני (1.7), שלפי מקורות סוריים גבתה את חייהם של 15 בני

אדם: "ראינו הבוקר בסוריה הפכה מדינת אויב לא יציבה. האיום התעצם לאורך השנים האחרונות וחשוב לשמור על יכולת הפעולה וההתרעה ועמימות. דבר אחד ברור: הצורך של מדינת ישראל לשמור על ההרתעה שלה ולהעצים את יכולת ההכרעה הוא חשוב מתמיד. לא חשובה פחות הנכונות להשתמש בכלים שבנינו כשצריך".

גנץ הוסיף: "איראן מתקדמת לייצור נשק גרעיני. אני חוזר ואומר: ישראל לא תאפשר לאיראן לפתח נשק גרעיני". המשפט הזה, האחרון, הוא כמעט העתק

בנימין ובני (צילום: "במחנה")

של דברי נתניהו בישיבת הממשלה השבועית באותו יום. "המבחן שלי היה לעמוד באתגר החשוב בכל הנוגע לגורל מדינת ישראל ולהכין את צה"ל לפעול בכל גזרה ובכל מקום. אני יכול להגיד לכם בביטחון שכאשר אקים את הממשלה לאיראן לא יהיה נשק גרעיני" – אגב, גם דברים אלה אינם לקוחים מישיבת הממשלה, אלא מדבריו של גנץ באותו כנס. הדמיון בין השניים אינו משנה את העובדה שחייבים להפיל את נתניהו. זו המשימה הראשונה בחשיבותה בבחירות הקרובות. ואולם, אין לסמוך על גנץ וחבורתו, שאינם מציעים חלופה אידאולוגית ופוליטית ממשית. כדי להחליף את נתניהו ולהפיל את ממשלת הימין, בבחירות הקרובות חיוני לתמוך ברשימה הממוקמת הכי רחוק מנתניהו ומגנץ, זו שתהום פוליטית וערכית פעורה בינה לביןם – הרשימה המשותפת.

מחאות ממושכות נערכות ברחבי הארץ, בעקבות הרג הנער סלומון טקה וורקנך בן ה-18 בירי שוטר בקריית חיים (30.6). בהפגנות צועדים אלפים ברחובות, חוסמים כבישים, קוראים קריאות ומניפים שלטים נגד הגזענות, האפליה, אלימות המשטרה והיד הקלה על ההדק.

ניתן היה לצפות שראשי האופוזיציה, שלושת הגנרלים ושר האוצר הכושל לשעבר, יניפו אף הם את דגל המחאה, או לפחות יניפו דגל חברתי כלשהו. אבל הדגל שהתרגלו להניף ראשי כחול לבן (גם במקרה טרגי זה) הוא דגל לבן: דגל של כניעה אל מול האידאולוגיה הקפיטליסטית, הגזענית והתוקפנית המנחה את ממשלת הימין הקיצוני בראשות בנימין נתניהו.

יו"ר כחול לבן, בני גנץ, אמר בפתח דבריו בכנס הרצליה שנערך השבוע (1.7) כי "מדובר באירוע רגיש. מצד

אחד, שוטר שלוקח אחריות, ומצד שני, צעיר שנהרג". עוד הוסיף גנץ: "צריכה להיות חקירה שקופה ומהירה, וקריאה להרגעת הרוחות של כל מי שבעמדה מנהיגותית. צריך לחבק את הקהילה, לחתור לאמת ביחד, ולהישאר מאוחדים מה שלא יקרה".

ומה אמר נתניהו שעות ספורות לאחר מכן? "הלכידות שלנו ברגעי מבחן וברגעים שמובילים לרגעי המבחן היא המפתח בסופו של דבר לעוצמה שלנו. שוחחתי על כך עם מ"מ המפכ"ל שהבטיח לי שנעשה מאמץ גדול להגיע לאמת במהירות האפשרית". כמובן שניתן היה לייחס את דברי נתניהו לגנץ או להיפך. הרי אין כמעט הבדל בין השניים: בעולמם אין גזענות, אין אפליה ואין ניצול.

ומי אמר באותו יום: "מול אויב כמו איראן אסור למצמצם צריך לעשות מה שצריך, מתי שצריך. גישה זו נכונה

דברים בשם אומרם

פייק טראמפ

"ברמת הגולן לא באמת הוקם שום יישוב חדש על שמו של טראמפ. כפי שאבחן מקים השדולה למען הגולן, ח"כ צבי האזור, 'מי שקורא את האותיות הקטנות בהחלטה ההיסטורית מבין שזו החלטת דמה. אין תקצוב, אין תכנון, אין מיקום ואין באמת החלטה מחייבת'. כך נראה הישראבלוף של הקמת 'יישוב חדש' ברמת הגולן. סאלח שבתי במיטבו. [...] העיקר התמונה, ומי בכלל יבדוק אם יקום שם יישוב בהמשך או לאו. הכבוד כבר הוענק והעובדות הן שוליות. אחרי הכל, אנחנו בעידן הפייק ניוז, כפי שהנשיא טראמפ אוהב לומר".

(נעה לנדאו, "הארץ", 17.6)

לנתניהו ולליכוד יש לאן לשאוף...

"הבית התחתון של הפרלמנט ההודי התכנס לראשונה מאז הבחירות, כשנגד כמעט 43% מצביגי החדשים עומדים כתבי אישום פליליים. יותר מרבע מאותם אישומים נוגעים לאונס, לרצח או לניסיון רצח. מפלגתו האומנית של ראש הממשלה מודי זכתה ביותר ממחצית המושבים של הבית התחתון, ונגד 116 מתוך 303 המחוקקים שלה עומדים אישומים".

(סוכנות הידיעות אי-פי, 19.6)

על בעיות הקפיטליזם בממלכת דוד המתחדשת

"ההלכה מנוגדת לעידוד צריכה. זה אתגר להתאים את הפישת ההלכה לכלכלה המודרנית".

(שר התחבורה החדש בצלאל סמוטריץ', "ישראל היום", 18.6)

הג'ננה שלנו היא החננה של שר החינוך החדש

"אני אדם מאמין שחי לפי התורה. שמעתי שמדברים על הדתה. זו כמעט פיקציה. אין הדתה. אם כבר, בחברה הישראלית יש קצת החלנה".

(שר החינוך החדש, הרב רפי פרץ, "ישראל היום", 19.6)

הפיכה שלטונית פשיסטית ותיאוקרטית

"שר התחבורה וחבר הקבינט הטרי בצלאל סמוטריץ' הצהיר כי הוא אינו עובד בשביל ראש הממשלה, אלא בשביל אלוהים. כשכך מתבטא שר התחבורה, ההיסטוריה מזהה לא סתם תהליכים אלא הפיכה שלטונית פשיסטית-תיאוקרטית. זאת, שבוע לאחר ששר המשפטים החדש הצהיר בטלוויזיה כי במקרים מסוימים לא צריך לקיים את החלטות בג"ץ".

(רוגל אלפר, "הארץ", 19.6)

לבעלי ההון בגרמניה יש במה להתבייש

"מספר המיליארדרים בגרמניה הוא השלישי בגובהו בעולם, אבל פרצופם אינו מוכר, הם אינם מתראיינים וחלקם שומרים על משמעת משפחתית קפדנית. עבר בעייתי בתקופת המשטר הנאצי הוא אחת הסיבות לכך. בפברואר מנה המגזין 'פורבס' 114 מיליארדרים גרמנים (כפול מבריטניה). כלומר, אחד לכל 727 אלף איש בגרמניה הוא מיליארדר, נתון לא רחוק מארה"ב (שם יש מיליארדר לכל 539 אלף איש). המכון הגרמני למחקר כלכלי מעריך כי שווי הנכסים של 45 הגרמנים העשירים ביותר זהה לזה של חמשת העשירונים התחתונים במדינה יחד. יצוין כי אחד מכל שני גרמנים חושב שהעשירים גרמו למשבר הפיננסי העולמי או לאסון הומינטרי".

("אקונומיסט", 17.6)

במרצ אין רגע דל

"חברת הכנסת מיכל רוזין ממרצ תקפה את יו"ר מפלגתה [לשעבר], ח"כ תמר זנדברג, ואמרה כי היא הביאה את המפלגה לסף הכחדה".

(הודעת דובר ח"כ מיכל רוזין, 18.6)

מכתבים למערכת

על ניצול סטודנטים זרים

בהמשך לפרסומים בעיתונים בדבר העסקה נצלנית של סטודנטים ממקסיקו בתכנית קולינריה בקמפוס אוניברסיטת בן-גוריון באילת, הצלחנו לגבות עדויות של שניים מן הסטודנטים הללו עמם שוחחנו. עדות אחת ניתנה באנגלית והשנייה בספרדית. מהעדויות עולה תמונה עגומה של ניצול סטודנטים כעובדים זרים במסווה של לימודים אקדמיים. לכאורה, הסטודנטים הוטעו לכל אורך הדרך. הם שילמו במיטב כספם על תכנית אקדמית שלא ניתנה, הוחתמו על חוזה עבודה בעברית אותו לא הבינו, קיבלו שכר חודשי של 800 ש"ח בלבד בניגוד מוחלט לתנאי הוויזה שלהם, הועסקו בעבודות שחורות במלונאות ללא שום קשר לתכנים אקדמיים, ונעצרו בידי השלטונות שבסופו של דבר ראו בהם קורבנות. הפציהם טרם הוחזרו להם. הסטודנטים תובעים התנצלות עקב העלבון ועוגמת הנפש, ובעיקר החזר כספים שנגבו מהם עבור תכנית לימודים בלתי-ראויה והעסקה פוגענית.

השבוע נחשף כי אוניברסיטת ת"א הפיקה לקחים מתכנית דומה, בה הועסקו סטודנטים אפריקאים בעבודות חקלאיות בתנאי ניצול מחפירים. יש לקוות כי הלקחים ימנעו בעתיד העסקה נצלנית ובלתי-חוקית של סטודנטים, בשירותם של קבלנים פרטיים – בין אם בחקלאות ובין אם במלונאות.

יש לקוות כי אוניברסיטת בן-גוריון תקוט בצעדים דומים. רקטור האוניברסיטה, פרופ' חיים היימס, התחייב כי ישם קץ לתופעה. אך לצורך כך יש לחקור ולבדוק את פרטי התכנית הזאת. היא הוציאה לאוניברסיטה שם רע בארץ ובעולם. יש גם לבדוק תכניות קודמות שאולי התקיימו על בסיס דומה מבלי שנודע דבר קיומן לציבור.

בדיקה זו צריכים לבצע גורמים בלתי-תלויים ומהימנים, שאפשר לסמוך על ממצאיהם. שם אקדמי טוב הוא עניין שבנייתו לוקחת עשרות שנים של עבודה נאמנה של מאות ואלפי חברי סגל ישרים ומסורים, אקדמיים ומנהליים. לעומת זאת, להרוס ולהבאיש אותו אפשר ברגע אחד. אם תאשש הבדיקה את טענות הסטודנטים, על האוניברסיטה להתחייב פומבית כי תכניות אלה לא יישנו בשום צורה, להתנצל ולהחזיר לסטודנטים את כספם.

מעוררת תמיהה, גם, הפסיביות המופלגת של המועצה להשכלה גבוהה (מל"ג). ראוי להזכיר כי למל"ג יש תפקיד באישור תכניות אקדמיות. גוף רגולטורי זה נושא באחריות גם לשימוש לרעה המתרחש בתחומי אחריותו. על מל"ג, ועל חברי המועצה, להיכנס לעובי הקורה ולדרוש דין וחשבון מהאוניברסיטאות המעורבות.

פרופ' יצחק (יאני) נבו, אוניברסיטת בן גוריון

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

סוס! סוס! מלכותי בעבור סוס!

על נתניהו ועל תכניות ההשתלטות של השחקן החדש-ישן אהוד ברק

בבחירות. ברק, רמטכ"ל, שר ביטחון וראש ממשלה לשעבר (כיום מיליונר מעסקי נשק, חברות הזנק, חברות קנאביס וייעוץ אסטרטגי), מתבטא זה שנים בחריפות נגד נתניהו.

כמו למפלגת הגנרלים לפניו, אין לברק (77) זמן ועניין לבנות בסבלנות מפלגה. הוא "מלך" המחפש קהלים ומפלגות שימליכו אותו עליהם. ברק מביא את עברו, התמודדות מוצלחת נגד נתניהו, וכן "רצח בעיניים" שחסר בסגנונו העייף של גנץ.

מבחינת השמאל העקבי, ברק הוא מגלומן רצחני. יציאתו מלבנון הייתה חד-צדדית ולא עשתה דבר למען שלום עם סוריה ולבנון. הוא סתם את הגולל על המור"מ המדיני עם הפלסטינים בקמפ דיוויד, כששיקר כי "אין פרטנר". הוא ליבה את האלימות עד שהפכה להתקוממות כללית באינתיפאדה השנייה. הוא תומך, אולי יותר מנתניהו, בתקיפת איראן. בכהונתו התקיימו מבצעי "חורף חם", "עופרת יצוקה" ו"עמוד ענן" שהחריבו את רצועת עזה.

השלב הראשון בתכניתו של ברק הוא ליצור רעש של משהו גדול שנולד. הוא חותר להשתלט מבחין על מפלגת העבודה, שעזב בבוטות כשהקים את מפלגת עצמאות ב-2011. הוא אוסף ידוענים לשם יצירת "כוורת" מרשימה סביבו (יאיר גולן, אלרד יניב, יפעת ביטון, נועה רוטמן, יאיר פינק ועוד). הוא ינסה גם לכלול את מרצ בראשות ניצן הורוביץ ברשימה שיקים, כדי להיראות כאלטרנטיבה ולא כמפלגת בוטיק. כך יבקש לינוק מנדטים מכחול לבן שנתפשת כמאגר ענק של קולות נודדים. תכנית ברק לא נראית כחבירה של התחדשות אידיאולוגית, כי אם כקומבינת השתלטות בנוסח עולם העסקים הקפיטליסטי.

התכנית בנויה על קניבליזציה של מנדטים – לא מהליכוד אלא מהמרכז ומהשמאל. העיתונאי בן כספית ("מעריב", 27.6) כתב על ברק: "האיש היה רמטכ"ל. תמיד יש לו תכנית והיא תמיד בשיטת הדומינו: דבר אחד יפיל דבר אחר ותמיד אחת מקוביות הדומינו תיפול הפוך והכל ייחרב".

לברק אצה הדרך לתפקיד ממשלתי בכיר (שר ביטחון). בהתאם לקונסולציה שתיווצר לאחר הבחירות, הוא יחזור להשיג תפקיד לעצמו וייטוש את המבנה הזמני שהקים וגם את האנשים שהתקבצו סביבו.

עמיר פרץ נבחר לתפקיד יו"ר העבודה. בידינו נמצא המפתח להמלכתו או לדחייתו של ברק. חבירת השמאל הציוני לברק איננה צעד קדימה, אלא צעד לאחור. היא לא תקדם את ישראל לשלום ולשוויון.

אבישי ארליך

"סוס! סוס! מלכותי בעבור סוס!", זועק ריצ'ארד השלישי (ר' צילום: ויקי), מלך אנגליה המעוות והאכזר אחרי שאיבד את סוסו ועמד לאבד את חייו, במחזה של שייקספיר מ-1592.

לאחרונה מתרחש מחזה דומה בפוליטיקה הישראלית: נתניהו מציע למכירה כל דבר, לכל קונה, תמורת המשך כהונתו. המכירה החלה לפני פיזור הכנסת ה-21 שרק נבחרה. לאחר שכשל השטיג רוב למחנהו, ניסה נתניהו לקנות את עריקת גבאי ורוסו מהעבודה עבור אתנן מיניסטריואלי. הכל, ובלבד שהנשיא לא יטיל את הרכבת הממשלה על ח"כ אחר.

לביבי אין שום עכבות; הוא מתפתל לכל עבר. הפליק-פליקים שלו נעשים מדהימים בייאושם. בשבוע שעבר הציע רוטציה בראשות הממשלה לגנץ (אחריי, כמובן). באותו שבוע ניסה גם נתן אשל, האיש שניזק משרות המדינה בשל הטרדה מינית, בעזרת מאמרים ב"הארץ" וב"מקור ראשון", לבנות עבור ביבי אופציה נוספת: אפילו ח"כים ערבים, שרק אמש הוגדרה נהירתם לקלפיות סכנת קיום, יהיו בעלי ברית ראויים כדי לנפק רוב לנתניהו.

לאחר שעיקר במאמריו את הערבים משאיפות לאומיות ותרבותיות וצמצם את מאווייהם לענייני כלכלה, חינוך וביטחון פנים בלבד, טען אשל (ביבי) כי מותר להשתמש בהם. לכאורה, נתניהו מוכן להשיל את עורו כדי להציל את בשרו. הוא מוכן אפילו לסגת מגזענותו כדי להימלט מכליאתו. בימי המתנחלי לא אהבו את זיגזוגיו: הם יודעים שאי אפשר להאמין לו וכי הוא מוכן למכור גם אותם. אחרי שניסה לגרוד רוב מכל פינה וכשל, התפתל נתניהו בסיבוב פרסה נוסף. הוא הציע לבטל את פיזור הכנסת ואת הבחירות שהוא עצמו יזם. פתאום הוצגו הבחירות כמיתרות וכבזבזניות. פתאום נטען שהמצב הביטחוני אינו מאפשר בחירות ודורש ממשלת "אחדות לאומית". אפילו זאב קם, כתב "בשבוע", שבועון הבית היהודי, נגעל מנתניהו. קם כתב: "הבעיה המרכזית בכל הסיפור הזה נוגעת באופן ישיר לאמון הציבור במנגנון שמנהל את המדינה שלנו [...] סיבוב פרסה נוסף יכול לרסק לחלוטין את שארית האמון שעוד נותרה למישהו [...] כלל האצבע בסיטואציה כזאת הוא 'נגעת נסעת'. יש דבר שנקרא כללי משחק ובמסגרתם פשוט לא עושים דבר כזה".

גם אנשי התקשורת הימנים שמעון ריקלין ואברי גלעד, שהיו עד כה נאמני ביבי נרצעים, יצאו בשבוע שעבר ברשתות החברתיות נגד נתניהו. הם קראו להיגמל מההתמכרות לביבי בכותבם "יש חיים אחריו". הספינים לגבי ביטול הבחירות החלישו אפוא את נתניהו.

כישלון ביטול הבחירות דירבן במקביל את אהוד ברק להודיע בשבוע שעבר על הקמת מפלגה ועל השתתפותו

יצחקי, לבטל את ההחלטה ולהחזיר את מחויבותו של מפעל הפיס לשמירה על חופש הביטוי. פסטיבל "דוקאביב" קרא לראשי הדיקטטוריון לחזור בהם מהחלטתם. ארגוני היוצרים בטלוויזיה ובקולנוע ציינו כי מדובר ב"עדות נוספת להלוך הרוח הפושה בחברה הישראלית, הלוך רוח של סתימת פיות ופגיעה בחופש הביטוי, היצירה והביקורת".

במסגרת המחאה, התקיימה (30.6) הפגנת אמנים מול בית מפעל הפיס בתל אביב; חברת מועצת הפיס לתרבות אבתיסאם מראענה-מנוחין הודיעה כי תפרוש מתפקידה; הבמאית והמפיקה נעמי שחורי הודיעה כי תפרוש מתפקידה כשופטת באחת המסגרות של מפעל הפיס; ויוצרים רבים הודיעו כי יוותרו על כספי מענק שהובטח להם ממפעל הפיס.

סקר: רוב לגוש המרכז-שמאל; המשותפת הרשימה השלישית

סקר חדשות 13, שנערך בשבוע שעבר, מראה כי גוש המרכז-שמאל זוכה ברוב של 61 מנדטים. לפי הסקר, גוש הימין זוכה ב-52 מנדטים בלי ישראל ביתנו, שמשיגה שבעה מנדטים.

מהסקר עולה עוד, כי מפלגתו החדשה של אהוד ברק מקבלת שישה מנדטים, והרשימה המשותפת 12. הרשימה המשותפת, במצב זה, תהפוך הרשימה השלישית בגודלה בכנסת אחרי הליכוד וכחול לבן (32 כ"א). נוסף לכך, מרצ והמפלגות החרדיות גורפות שישה מנדטים כל אחת; מפלגת העבודה – חמישה מנדטים; איחוד מפלגות הימין – ארבעה; והימין החדש – ארבעה.

הסקר קמיל פוקס ציין באולפן, כי הסקר נערך לפני מסיבת העיתונאים של ברק, בה הודיע על שיבתו לזירה הפוליטית. הוא הוסיף כי מפלגתו שואבת את כוחה בעיקר ממפלגת העבודה, אך גם מהליכוד, מישראל ביתנו ומכחול לבן.

ח"כ עאידה תומא-סלימאן: "עומדים לצד לאה צמל ויוצרי הסרט"

מפעל הפיס נכנע לקמפיין הימין, שהובילו הארגון אם תרצו, הפעיל שי גליק והארגון בוחרים בחיים. החל בשנה הבאה יפסיק הפיס לממן את הפרס לסרט הזוכה בפסטיבל "דוקאביב".

במקביל יבחן משפטית את מתן הפרס לסרט הזוכה בפסטיבל האחרון, "לאה צמל, עורכת דין".

דיקטטוריון מפעל הפיס החליט כך בתום דיון (27.6) שקיים בנושא מחאת ארגוני ימין נגד מתן הפרס לסרטם של היוצרים רחל לאה ג'ונס ופיליפ בלאיש.

הסרט "לאה צמל, עורכת דין" מגולל את סיפורה של עורכת הדין הישראלית לאה צמל, המייצגת זה חמישה עשורים אסירים פוליטיים, מפגינים פלסטינים וכן פלסטינים המואשמים בפעילות טרור.

גל מחאות התעורר בעקבות החלטת מפעל הפיס לבטל את הפרס. ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש) מסרה: "מפעל הפיס נכנע ללחצים של קבוצות פשיסטיות כמו אם תרצו, ששמו לעצמם מטרה - לחסל את היצירה הביקורתית בישראל. לאה צמל היא אישה אמיצה הנאבקת בכיבוש, ולכן כל מי שמאמין בזכויות אדם צריך להתייבב לצדה של צמל ולצד יוצרי הסרט".

האגודה לזכויות האזרח קראה ליו"ר מפעל הפיס, אביגדור

ח"כ כסיף פנה לארזן בעקבות התיעוד של הנאת צעיר חרדי

ח"כ עופר כסיף (חד"ש) פנה לשר לביטחון פנים, גלעד ארזן (הליכוד), בעקבות סרטון שפורסם בשבוע שעבר בכלי התקשורת, המציג אלימות משטרתית קשה המופעלת כלפי צעיר חרדי הלוקה באוטיזם.

"בסרטון נראים שוטרים מרתקים באגרסיבית רבה צעיר חרדי, על רקע זעקות כאב. מדובר בצעיר בעל צרכים מיוחדים – אדם אוטיסט. הנוכחים במקום הסבירו זאת לשוטרים, שבכל זאת בחרו לפעול כפי שפעלו", כתב ח"כ כסיף במכתבו. "פשעו של האדם – שהסב לכאורה נזק לרכוש, ותלש 'וישר' של אוטובוס", הלין חבר הכנסת. "זו הפעם השנייה בתקופה קצרה שמתפרסם תיעוד של אלימות משטרתית קשה כלפי צעיר בעל צרכים מיוחדים. בשני המקרים מדובר באדם מהציבור החרדי. קשה שלא לראות קשר בין המקרים הללו לבין מקרים של אלימות כלפי אזרחים מציבורים אחרים, ובעיקר ערבים ויוצאי אתיופיה. דומה כי משטרת ישראל מרגישה בנוח לפעול באגרסיביות כלפי אוכלוסיות מסוימות וכי שוטרים אינם נותנים את הדין על אלימות כלפי אזרחים".

ח"כ כסיף דרש מהשר ארזן לדעת אם המקרה המדובר נבדק. בהנחה שהשוטרים הנראים בסרטון נהגו באופן בלתי-הולם ונגד החוק והנהלים, ביקש כסיף לדעת כיצד יטפל השר בנושא וימנע הישנות של המקרה.

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע

בדואר אלקטרוני

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

תוצאות הפריימריז במרצ הן הזדמנות עבור המשותפת

מאת יוסף לאור

כרזה של ניצן הורוביץ במערכת הבחירות הפנימיות במרצ

ימים ספורים לאחר שהצילו מצביעים ערבים את מרצ והעלו אותה מעל לאחוז החסימה, החלו ראשיה לדבר על איחוד עם מפלגת העבודה. אחרי ניצחוננו של ניצן הורוביץ במרוץ לראשות המפלגה (27.6), גדלים משמעותית הסיכויים לאיחוד.

כיוון זה הוא הפניית עורף של מרצ לבחריה הערבים, שהעניקו לה כמנדט וחצי בבחירות לכנסת ה-21 – רק לפני כשלושה חודשים. מרצ, שניסתה לקרוץ לציבור הערבי בטענה שהיא "מפלגה יהודית-ערבית" וגם "היחידה שנלחמה נגד חוק הלאום", תתחבר עם מפלגה המזוהה יותר מכל עם הנכבה הפלסטינית ועם הממשל הצבאי.

אך איחוד זה יהא עצם בגרונו לא רק של המצביעים הערבים, אלא גם של אלה היהודים – על אחת כמה וכמה אם לחגיגה תצטרף מפלגתו של אהוד ברק. בעוד שנדברג שללה איחוד עם ברק, הורוביץ אינו מתנגד לו. הורוביץ ומחנהו (שהוא מחנה אילן גילאון, שלא התמודד לראשות המפלגה מסיבות בריאותיות ואישיות) הם, זה מכבר, סמן ימני מבחינה מדינית במרצ.

בעוד שאחריים במפלגה זו, כמו מוסי רז, מיכל רוזין, גבי לסקי (ואפילו אבי בוסקילה), מבליטים את השיח על הכיבוש, בסביבת גילאון (מחנה "האדומים") טוענים כי "מרצ צריכה להתעסק פחות בזכויות אדם ובכיבוש". הם סבורים כי הדרך ללבו של הציבור הישראלי עוברת במתן בכורה לנושאים החברתיים והכלכליים על פני המאבק נגד הכיבוש.

מבחינה כלכלית וחברתית, הורוביץ אכן מבטא קו שמאלי יותר מזה של זנדברג (וזהבה גלאון לפניו). מחנה האדומים מגדיר עצמו "קולקטיב סוציאליסטי פוליטי", והוא מתהדר בסיסמה "האנשים תחילה" המתכתבת עם המוטו של הלייבור תחת קורבין ("למען הרבים ולא המעטים"). זה אותו מחנה שהמליך את הורוביץ וביסס רוב מוצק בוועידת מרצ. חיבור של מרצ עם שמולי או פרץ ימצב את רשימתם ככוח סוציאלי-דמוקרטי מבחינה חברתית-כלכלית.

אך בעמדותיהם לגבי השאלה הפלסטינית, המצב אחר לגמרי. אין צורך להרחיק למלחמה בעזה ב-2014 והתמיכה של גילאון בה ("מקורות הירי צריכים לדמום. צריך לבצע את המבצע עם אזמל של מנתחים"). די להתבונן בסוירו המצולם הראשון של הורוביץ מאז היבחרו, שהתקיים בקיבוץ עוטף עזה. הוא הצטלם על רקע שדות שרופים וטען כי "הממשלה המופקרת מפחדת" וכי "אנחנו חייבים לתמוך אחד בשני". המילים "כיבוש או 'מצור' נעדרו מדבריו.

הדבר כמובן איננו מקרי. אחת מכרזות הבחירות הראשונות שהפיץ הורוביץ ברשתות החברתיות עוטרה בכיתוב: "שמאל חילוני חזק". אך בעודה קורצת לציבור הליברלי (במושגים של מרצ – האנטי-חרדי), זוה מרצ פסע אחד ימינה בסוגיה ליברלית שנטתה לעסוק בה (גם אם לא מספיק) תחת

הנהגותיה הקודמות – זכויות האדם של הפלסטינים בשטחים הכבושים.

מסקנה זו איננה כתב הגנה על זהבה גלאון, תמר זנדברג, מוסי רז ועיסאווי פריג'. אלה ניסו לעשות את הבלתי-אפשרי, וביקשו למצב את מרצ כמפלגה יהודית-ערבית הלוחמת בעוולות הכיבוש, אולם מיאנו לוותר על זהותה ומהותה הציונית (חברות במוסדות הציוניים העל-מדינתיים, למשל, או תמיכה בזכויות יתר ליהודים בישראל). איחוד של מרצ, העבודה בראשות פרץ ומפלגת אהוד ברק יקטול סופית ניסיון זה.

זו צפויה להיות מפלגה יהודית-ציונית שתתיימר למזג את המיליטריזם של ברק עם הסוציאלי-דמוקרטיה של פרץ ושמולי. אותו שמולי, אגב, טען בעבר (דצמבר 2015), כי "שוברים שתיקה הוא ארגון נאלח המקדם אג'נדה בדרכים של שקר ועלילה בזדון".

להערכתנו, המהלך שתואר לעיל יספק לרשימה המשותפת הזדמנות לפנות באופן מפורש ומופגן לשמאל היהודי שהצביע בעבר למרצ והצפוי להתאכזב מעוד רשימה שתשתמש בטרמינולוגיה המאוסה של "הכרעת החמאס", "היפרדות", "הסדר מדיני" ו"הבטחת רוב יהודי" במקום במושגים של כיבוש ושלום צודק.

בהנחה שאכן יהיה ציבור יהודי שמאלי משמעותי שיחפש כתובת פוליטית חדשה בעקבות האיחודים הצפויים בשמאל הציוני, על הרשימה המשותפת לפנות אליו. בטווח שמעבר לבחירות לכנסת ה-22, צריכה חד"ש להיות עבורם בית פוליטי וארגוני.

אל תטעו: ארדואן הפסיד בגדול

על הבחירות לראשות העיר. עד קיום הבחירות החוזרות, אימאמוגלו כבר הושבע וכיהן כראש עיר במשך כשבועיים.

ארדואן עצמו, אגב, נעדר לחלוטין ממסע הבחירות החוזרות באיסטנבול. זאת משום שיועציו אמרו לו שהתערבותו התוקפנית בבחירות המקומיות הוכחה כמזיקה. ילדרים נראה חלש ומבלבל בהיעדר ארדואן לצדו. כמו כן, בפעם הראשונה לאחר 17 שנה בשלטון, מפלגת הצדק והפיתוח הסכימה לנהל עימות טלוויזיה בין מועמדה לבין מועמד אופוזיציוני. בצעד נואש נוסף, מפלגת השלטון גם ניסתה לשחק את "הקלף הכורדי": כלי תקשורת ממסדיים טענו כי אחד ממנהיגי הכורדים הכלואים (עבדאללה אוג'לן) קרא לכורדים באיסטנבול שלא להצביע לאימאמוגלו. גם זה לא הועיל. רוחות השינוי שהחלו לנשוב עקב תוצאות הבחירות ב-31 במרס – הפכו סערה עבור המשטר ב-23 ביוני.

כרזה לציון ניצחון אימאמוגלו (צילום: ויקימדיה)

מאת אלפ קייסריליוגלו

נשיא טורקיה רג'פ טייפ ארדואן ניסה להחזיר את הגלגל לאחור: לקיים שוב בחירות לראשות העיר באיסטנבול אחרי שמועמד מפלגתו נחל שם מפלה צורבת במרס האחרון. אך בבחירות החוזרות, שנערכו בחודש שעבר, הפסידה מפלגתו שוב. זו תבוסה מוחצת למשטרו הסמכותני.

מועמד האופוזיציה, אכרם אימאמוגלו, ניצח בבחירות החוזרות לראשות העיר איסטנבול את בינאלי ילדרים, מועמד מפלגת השלטון וראש הממשלה לשעבר. בבחירות הראשונות עמד הפער בין הצדדים על עשיריות האחוז (48.8% לעומת 48.5%); בשניות ניצח אימאמוגלו את ילדרים בפער של 10 אחוזים (54% לעומת 45%), שהם 806,426 קולות.

זו דוגמא נוספת למשבר ההגמוני הפוקד את טורקיה. הגוש השליט, בראשות ארדואן, מנסה לייצב את הסדר החברתי והפוליטי אך אינו מצליח לדכא את ההתנגדות. למעשה הוא מייצר תסיסה חדשה עם כל ניסיון לפתור את המשבר. מבחינת הציבור, היו הבחירות מעין משאל עם על הפשיזם העולה. תוצאות הבחירות במרס היו בשורה של ממש: השלטון איבד את הערים הגדולות לכוחות האופוזיציה. באיסטנבול, ניצחון אימאמוגלו התאפשר בזכות הצבעת הכורדים הנמנים עם השמאל (תומכי מפלגת העמים הדמוקרטית, HDP) ואי-הצבעת תומכים מאוכזבים של מפלגת השלטון (AKP).

אחרי ההפסד במרס, ציין ארדואן בנאומו כי הוא מוכן לקבל את התוצאות, מאוכזבות ככל שהיו. הוא טען כי האופוזיציה "לא תהא מסוגלת לשלוט בעיריות ממילא", וכינה את ראשי הערים המתנגדים לשלטונו "ברווזים צולעים".

אבל פלגים אחרים בשלטון היו נינוחים פחות. הם הביעו זעם על התבוסה ותיארו אותה כתרמית. אלה ראו בכיורו את הסכנות הפוטנציאליות באותם "ברווזים צולעים": ראשי העיריות החדשים יוכלו לחשוף את השחיתות הנרחבת, את קשרי ההון-שלטון ואת התכנון העירוני הכושל של 25 שנות שלטון מפלגת הצדק והפיתוח באיסטנבול ובערים אחרות. מפלגת השלטון דרשה לספור אלפי תיבות הצבעה מחדש. לבסוף, כאשר התוצאות נותרו בעינן, היא דרשה לבטל ולחזור

דומה כי ההתרחקות ממפלגת השלטון אפיינה את כל שכבות הבוחרים: בעוד ששיעור ההשתתפות נותר דומה, אימאמוגלו ניצח ב-28 אזורים (לעומת 16 בפעם הקודמת) מתוך 39. ניצחונו של אימאמוגלו בכמה אזורים אסלאמיים גדולים מלמד על כך שהאופוזיציה הצליחה לפרוץ לבסיס של מפלגת השלטון. באזורים הכורדיים באיסטנבול עלה שיעור התמיכה באימאמוגלו.

לא ברור מה יעשה ארדואן. אחד מחברי מפלגתו הציע לחוקק חוק שיאסור על אימאמוגלו לכהן כראש העיר; אך סביר להניח כי הנשיא ישוב לעמדתו הראשונית (כפי שבוטאה בנאום "הברווזים הצולעים"). ייתכן כי ינסה להגביל את כוחם של ראשי הערים באמצעות חקיקה שתעביר עוד ועוד סמכויות לשלטון המרכזי. אימאמוגלו, מצדו, מצטייר כמגדלור של תקווה מול ארדואן. בנאום הניצחון שלו הוא התייחס במפורש לארדואן, והכריז על נכונותו לבנות שיתוף פעולה הדוק בין גופי השלטון המקומי והמרכזי למאבק בבעיות העומדות בפני איסטנבול וטורקיה כולה.

עם זאת, יש לזכור כי כל המפלגות הגדולות, למעט מפלגת העמים הדמוקרטית, טוענות כי התוצאות מוכיחות כי טורקיה "הייתה ונשארה דמוקרטית".

יש משמעות פוליטית עמוקה לניסיון לנרמל את המשבר הנוכחי. כוחות האופוזיציה הם בעיקרם כוחות של שיקום. נוכח העמקת המשבר, הם מייצגים ומארגנים את הכוחות המעוניינים לבנות סדר ניאו-ליברלי יציב. הם אינם רוצים לסכן את יסודות המדינה וההון, ונמנעים מללבות את ההתנגדות. עם זאת, ככל שהמשטר הופך רודני יותר ויותר, הם נאלצים לנקוט בגישה רדיקלית יותר.

על השמאל לפתח עתה אסטרטגיות וטקטיקות כדי לחזק את הארגונים העממיים העצמאיים, וליצור חלופות מהפכניות משלו לסטטוס קוו בטורקיה. עם זאת, אל לו לשמאל להתבודד. עליו לנצל סתירות בגוש ההגמוני ולכרות בריתות עם מפלגות הממסד האופוזיציוניות כפי שנעשה באיסטנבול.

פורסם במקור באתר ג'קובין

פועלות מנהיגות בארצות הברית

במפעל כובעים בלואר איסט סייד, שכונת המהגרים היהודים. ב-1902 עברה המשפחה למונטריאול שבקנדה, שם נחשפה שניידרמן לפוליטיקה שמאלית רדיקלית, ושנה לאחר מכן היא חזרה לניו יורק, כדי לארגן את פועלות המתפרה שבה עבדה באיגוד עובדי ייצור הכובעים, שנפתח לנשים לראשונה בתולדותיו. היא הצטרפה לליגת נשים באיגודים המקצועיים שהקימו באותה עת פעילות איגודים בשיתוף עם סופרג'יסטיות. כאשר ב-1908 מונתה שניידרמן לתפקיד בכיר בסניף הניו יורקי של הליגה, היא עזבה את עבודתה במתפרה והפכה לאקטיביסטית איגוד מקצועית. "נשים עובדות חייבות להשיג כוח פוליטי כדי לעצב את תנאי העבודה שלהן", היה המוטו שחזר בנאוניה הרבים.

ב-1933, שנת השיא בשיעור האבטלה של נשים והקיצוצים בשכר העובדות, מונתה שניידרמן בידי הנשיא פרנקלין ד. רוזוולט כחברה (והאישה היחידה) בצוות שהקים במסגרת הניו-דיל לשיקום הכלכלה. בשנים 1937-1944 כיהנה כשרת העבודה של מדינת ניו יורק, וב-1972 הלכה לעולמה.

אליזבת גורלי פלין

גיבורת מעמד הפועלות האחרונה ברשימתי הקצרה נולדה בקונקורד שבניו המפשייר ב-1890 וגדלה בניו יורק. אביה היה סוציאליסט ממוצא אירי שסבל מאפליה בתעסוקה ונהג לקרוא לילדיו את "המניפסט הקומוניסטי". בהיותה בת 17 הפסיקה פלין את לימודיה כדי לעבוד כמארגנת עובדות בארגון פועלי התעשייה של העולם, וב-1920 היא נמנתה עם מייסדות ארגון החירויות האמריקאיות וביניהן דמויות כהלן קלר וג'יי אדמס. הארגון הוקם כדי להגן על חופש הדיבור של מתנגדי המלחמה, ולאחריה התרחבה פעילותו לתחומים מגוונים.

ב-1940 החליטה הנהלת ארגון החירויות על סילוק פעילים קומוניסטים מהנהגתו (החלטה שבוטלה ב-1968), ופלין, כחברה במפלגה הקומוניסטית, סולקה מהנהלת הארגון. ב-1951 היא הואשמה בהפרת חוק סמית' שהגביל פעילות ביקורתית נגד המדינה, והטיל על תושבים בוגרים חסרי אזרחות אמריקאית להירשם בממשל הפדרלי. היא נשפטה לשנתיים מאסר. זה לא היה מאסרה היחיד. את משפטה ניצלה פלין כדי לגולל באריכות את מסכת חייה ולהגן על חברותיה וחבריה לדרך שהועמדו לדין יחד אתה. "כל זכות", היא אמרה, "שאנחנו נהנים ממנה כיום – הושגה לאחר מאבק מאורגן". ב-1961 נבחרה פלין ליושבת ראש המפלגה הקומוניסטית האמריקאית, וב-1964, באחד מביקוריה בברית המועצות, הלכה לעולמה והיא בת 74.

בחיי פלין לא הייתה הפרדה בין האישי לציבורי ובין הפוליטי לאישי. נישואיה הראשונים התפרקו בשל סירובה לדרישת בן זוגה להפסיק את פעילותה כדי לטפל בבנם שנולד לאחר שבכורם נפטר עם לידתו. גם נישואיה השניים לא שרדו את להט האקטיביזם. הסופר תיאודור דרייזר כינה אותה "ז'אן ד'ארק של צפון-מזרח ארה"ב". פועלות הטקסטיל ששבתו ב-1912 בלורנס, מסצ'וסטס, בשביתה שנודעה בשם "שביתת הלחם והשושנים", שרו לה שיר הערצה שהסתיים במילים: כשפלין תהיה הבוסיט, יענדו השוכתות תכשיטי יהלומים.

חזוה ישכר

רשימה שנייה ואחרונה בסדרה;
הרשימה הראשונה ראתה אור בגיליון 25

פיליפ שלדון פונר, כהיסטוריון חברתי, מתאר את תולדות תנועת הפועלות האמריקאית כמאבק קבוצתי שצמח, רובד אחר רובד, מתוך מתפרות היזע, קווי הייצור, המכבסות ומשקי הבית בהם הועסקו בעיקר פועלות שחורות, עד השגת הכרה פוליטית בחשיבות הייצוג לפועלות. הוא נמנע מהצגת פעילות מרכזיות בתנועת העבודה כ"גיבורות", אולם גם בתמונה הקבוצתית בולטות לא מעט פעילות איגודים פורצות דרך שרשמו דפים מזהירים בהגדה הפמיניסטית האוניברסלית.

ההיסטוריונית אנליז אורלק כותבת בהקדמה למהדורה הנוכחית של הספר, שפונר החליט לכתוב את ספרו בעקבות ייסוד קואליציית נשים באיגודי העובדים ב-1974, בהשפעת הפמיניזם של הגל השני. הקואליציה נתפשה בעיניו כיורשת הלגיטימית של ליגת נשים באיגודים המקצועיים שהוקמה ב-1903 כארגון משותף לפועלות ולסופרג'יסטיות ממעמד הביניים. עם מייסדות הקואליציה נמנתה גם אדי ל. וויאט, האפריקאית-אמריקאית הראשונה שנבחרה (ב-1953) לכהונה בכירה באיגוד עובדים גדול כאיגוד חותכי הבשר ועובדי הקצביות. "גזענות וסקסיזם", נהגה וויאט לומר בראיונות הרבים שהעניקה לאחר שהתפרסמה, "הם עניין כלכלי". את לא יכולה להיאבק בהם לבדך, ועלייך להתאגד עם אחרים. זו הייתה אחת הסיבות לכך שנעשיתי חלק מהאיגוד, שהיה מעין משפחה שעוזרת במאבק".

אדי ל. וויאט

היא נולדה ב-1924 בברוקהאבן, מיסיסיפי, למשפחת קמרון, כבת שנייה משמונה אחים ואחיות. שנות השפל הכלכלי אילצו את המשפחה לעבור לשיקגו בחיפוש אחר עבודה. בת 16 כבר הייתה אישה נשואה, ועד מהרה הפכה לאם לשני בנים, שטיפלה גם באחיה ובאחיותיה לאחר שהתייתמו. תודעתה המעמדית והגזעית עוצבה כאשר נשלחה לארוז קופסאות שימורים לחיילים במחסן אחורי של חברה לציד צבאי שבה ביקשה לעבוד כקלדנית. כך התברר לה כי נשים שחורות לא הורשו לעבוד בקדמת המשרדים, ועוד במשרות שיועדו לנשים לבנות. בראשית שנות ה-50 היא הצטרפה לאיגוד עובדי בתי האריזה ולקחה חלק במאבקי הארגון לשכר שווה לעובדות שהובילו לחקיקת החוק לשוויון בשכר ב-1963. בשנים 1958-1968 עבדה וויאט לצד מרטין לותר קינג, והשתתפה בצעדות ההיסטוריות של התנועה לזכויות השחורים.

שנות ה-60 וה-70 היו תקופת ההשפעה ההדדית של תנועת העבודה והתנועה הפמיניסטית זו על זו. כך הוקמו ארגון הנשים הפמיניסטי הארצי NOW וקואליציית נשים באיגודי העובדים שוויאט הייתה ממייסדותיה. ב-1975 היא נבחרה לאשת השנה של מגזין "טיים", והוכרה כאישה האפריקאית-אמריקאית הראשונה שנכללה אי פעם בין אנשי השנה של המגזין. ב-1984 היא פרשה מפעילותה הפוליטית כדי להתמסר לכנסיית האל שהקימה עם בן זוגה בעיר מגוריהם, שיקגו, ולכהן בה ככומר עד מותה ב-2012.

רוז (רחל) שניידרמן

בחירת השנייה נולדה ב-1882 למשפחה יהודית דתית בכפר סאוויץ שמצפון לעיר חלם בפולין. ב-1890 הגירה המשפחה לניו יורק. תשע שנים לאחר מכן נפטר אביה. אמה שעבדה כתופרת התקשתה לפרנס את ארבעת ילדיה ושלחה אותם למוסד יהודי. שניידרמן לא סיימה את לימודיה ויצאה לעבוד, תחילה כקופאית בכלבו ולאחר מכן כתופרת בטנה

עיסאווייה נגד אלימות

קישק מביתה. המשפחה, המונה כ-90 נפשות, מנהלת מאבק ארוך נגד הפינוי מהמתחם שבו היא מתגוררת כבר 51 שנה. בתיעוד שנחשף לראשונה באתר "וואינט" נראים שוטרים מפעילים אלימות כלפי כמה מילדי המשפחה, בני 13 ו-14, למרות שאלה לא עשו דבר.

מתחם המגורים של המשפחה נמצא בשטח המועצה האזורית שדות הן הגובלת בלוד. לפני כ-51 שנה, אב המשפחה שעבד כשומר וכפועל, הקים את ביתו במתחם הפרדס במקום. אך לאחר מותו באחרונה של חוכר הפרדס, החליטה רשות מקרקעי ישראל לפנות את המשפחה. זאת, בלי להציע לה פיצוי או פתרון חלופי.

תומא-סלימאן וכסיף במפגש עם תושבי עיסאווייה (צילום: זו הדרך)

זינוק בהרוגים בניין

43 עובדים נהרגו בתאונות עבודה במחצית הראשונה של 2019. מדובר בזינוק של 30% לעומת התקופה המקבילה אשתקד. זה הנתון הגבוה ביותר נכון לתקופה זו בחמש השנים האחרונות – כך עולה מדוח שפרסם (1.7) ארגון קו לעובד. מתחילת השנה אירעו 195 תאונות עבודה קשות, מהן 60% בענף הבניין (119). זאת למרות שמועסקים בו רק 8% מכלל עובדי המשק. 24 נהרגו בענף הבניין לבדו; זו עלייה של 26% לעומת מספר ההרוגים בענף במחצית הראשונה של 2018. יצוין כי מרבית ההבטחות שנתקבלו בהסכם בין ההסתדרות למשרדי העבודה והרווחה, האוצר והשיכון לקידום הבטיחות בענף הבניין – טרם מומשו. כך למשל לא נוספו כלל תקנים של מפקחי הבטיחות, לא קודמה החקיקה שהובטחה להרחבת סמכויותיו של רשם הקבלנים כך שיוכל לשלול רישיונות של קבלנים עם עבירות בטיחות מרובות, ולא אושרה החקיקה שהובטחה לשיפור הבטיחות בתחזוקת ובהפעלת המנופים.

על רקע האלימות המשטרתית בכפר עיסאווייה שבמזרח ירושלים, ערכו חברי הכנסת עאידה תומא-סלימאן ועופר כסיף (חד"ש) השבוע (30.6) ביקור סולידריות במקום. בסיוור פגשו את מוחמד אבו חומוס, מנהיג מקומי של תושבי הכפר, ואת משפחתו של מוחמד עביד (20) שנורה למוות בסוף השבוע שעבר מאש כוחות המשטרה. ביציאה מהכפר, חסמה המשטרה את דרכו של ח"כ כסיף במשך כעשר דקות. בוודאו שהופץ ברשתות החברתיות נראה עביד, נכה המתנייד על קביים, ניגש לבדו אל שוטרים ומבקש להרגיע את הרוחות על רקע עימותים שפרצו בכפר. השוטרים גררו את מוחמד אל מעבר לפינת הרחוב, ובפריים הבא הוא מצולם מוטל מחוסר הכרה על הארץ. לאחר מותו של עביד, נעצרו 19 פלסטינים בהפגנות זעם ומחאה בכפר לאורך סוף השבוע. ח"כ כסיף מסר: "הכפר עיסאווייה נמצא עשורים תחת כיבוש וסובל מהתנכלויות חוזרות של כוחות הדיכוי. הגענו לבקר בכפר כדי את קרבנות האלימות, וכדי לקרוא יחד איתם לסיום הכיבוש והאלימות ולמען שלום צודק". ח"כ תומא-סלימאן אמרה: "התושבים מפוחדים אחרי לילה של אלימות משטרתית ומעצרים. המשטרה ממררת את חייהם, בייחוד בשבועיים האחרונים, ומתגרה בתושבים באופן יומיומי. משפחתו של הצעיר פנתה דרכנו לציבור בישראל בבקשה ללחוץ על המשטרה כדי שישחררו את גופתו של מוחמד ויאפשרו את קבורתו".

המפלגה הקומוניסטית הישראלית
מועצת המפלגה הארצית
 על סדר היום: דוח הוועד המרכזי ודיונים
 לקראת הבחירות לכנסת ה-22
שבת, 6 ביולי, 10:00, אולם אלעואדיה, שפרעם

מועדון קולנוע בגדה השמאלית
נוסטלגיה לאור - פטריציו גוזמן
 2010, צ'ילה (ספרדית; כתוביות באנגלית)
מוצ"ש, 6 ביולי, 20:00, אחד העם 70, ת"א

בשטח ליד לוד משפחת אבו-
קישק נאבקת בצווי הפינוי
 כ-50 תושבים הפגינו (27.6) מול צומת הרכבת בלוד. זאת, נוכח כוונת רשות מקרקעי ישראל לפנות את משפחת אבו-